

ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ *

(ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ)

• • •

ΩΤΟ συνέβη ἔνα-ένάμισυ μῆνα πρὸ τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὸ σωτήριον ἑτος 1881. Τό 9ον πεζικὸν τάγμα, μὲ δύναμιν 1800 ἀνδρῶν, ἥτο κατεσκηνωμένον εἰς τὸ δάσος τῆς Μάκρυσης, εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Ο Β' λόχος, τοῦ δποίου εἶχα τὴν τιμὴν νὰ εῖμαι τότε δεκανεύς, ἔλαβε διαταγὴν ἔνα πρωΐ τοῦ Ἰουλίου νὰ μεταβῇ εἰς Μοχλούκαν, πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς δποίας ἔμελλε νὰ διελθῃ μέρος τοῦ καθ' ὅλην τὴν Φθιώτιδα ἐστρατοπεδευμένου καὶ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας προωρισμένου ἐλληνικοῦ στρατοῦ.

Διορισθεὶς προσωρινῶς σιτιστὴς τοῦ ἀποσπάσματος, ἡκολούθησα τὸν λόχον εἰς τὰ ὑψώματα τῆς Μοχλούκας καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά μου, τὰ δποῖα συνίσταντο εἰς τὴν ἡμέραν παρ' ἡμέραν διανομὴν τοῦ ἄρτου εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων καὶ εἰς τὴν τήρησιν τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τοῦ διοικοῦντος τὸ ἀπόσπασμα καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ λόχου μας, ὅντος καὶ ὑποδιοικητοῦ τοῦ τάγματος.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ μὲ ἀπησχόλει μίαν ὥραν τὸ πρωΐ καὶ μίαν τὸ βράδυ, ὅτε ἐσχόλαζον οἱ ἄνδρες. Καὶ τὸ πρωΐ μὲν μετέβαινον εἰς τὴν μίαν ὥραν ἀπέχουσαν ἐπὶ τῶν συνόρων στάνην, ὅπου ἔκαμνα τὸ πρόγευμά μου μὲ παχύτατον γάλα καὶ νωπὸν τυρὸν θαυμάσιον, τὸ ἀπόγευμα δὲ φαχάτι ὑπὸ τὴν σκηνήν.

Ο Τσέλιγκας τῆς στάνης κுρ Μῆτσος μὲ ὑπεδέχετο πάντοτε

* ΣΗΜ.—Τὰ παρατιθέμενα σκίτσα ἐκαλλιτεχνήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Βελγίῳ ἐκπαιδευομένου υἱοῦ τοῦ συγγραφέως, τοῦ νεαροῦ κ. Γ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδου, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας διὰ τὰς χαριεστάτας γελοιογραφίας του, δι' ὧν ἐκόσμησε πολλάκις, μικρὸς ἔτι παῖς, τὰς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου.

μὲ ἔξαιρετικὴν φιλοφρόνησιν. Ἡτον ἕνας σαραπεντάρης ἄνδρας ἡλιοκαμένος, εὐκίνητος καὶ στιβαρός, μὲ αἰώνιον χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Ἡτον οἰκογενειάρχης καὶ κατοικοῦσεν εἰς μίαν καλύθην σχετικῶς εὐπρεπῆ. Μόλις μ' ἔβλεπε πλησιαζόντα, ἥθελε διατάξει νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν τὸ γάλα καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν μᾶς πυκνοφύλλου πεύκης ἀπελάμβανον τῆς ὡραίας θέας τῆς πεδιάδος τοῦ Σπερχειοῦ, ποῦ ἀνούγετο ἐμπρός μου πανοραματικῶς.

Ἡτον ἡ τοίτη ἡμέρα, ποῦ ἐπεσκεπτόμην τὴν στάνην καὶ, ἐκτὸς δύο μικρῶν ἀγοριῶν ποῦ ἔπαιζαν τριγύρῳ ἐκεῖ, καὶ τῆς γυναικάς τοῦ τσέλιγκα — μᾶς γυναικάς ἴσχηντς καὶ ἀσθενικῆς, ἄλλον κανένα δὲν εἶχα ἔως τότε παρατηρήσει.

Ο κύρος Μῆτσος ὁ τσέλιγκας εἶχε κατηφορίσει πρὸς τὸν κάμπτον καὶ ἔχάθη μέσα εἰς τὸν πυκνὸν λόγγον, ἡ δὲ γυναικά του ἐπῆρε τὴν στάμναν καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὴν πλαγιὰν διὰ κάποιαν δροσεράν βρυσοῦλαν, κρυμμένην, ποιός ξεύρει, σὲ ποιάν χαράδραν.

Εἶχα ἀπομείνει μόνος καί, καθισμένος ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, εἶχα προστηλώσει τὸ βλέμμα εἰς τὴν πεδιάδα, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύθης βλέπω νὰ προβάλῃ δειλὰ-δειλὰ ἔνα κεφαλάκι κορασίδος 16-17 χρόνων, μὲ δύο λαμπερά, ἔνοχα καὶ φοβισμένα μάτια, ποῦ μ' ἔκυttαζαν μὲ μεγάλην περιέργειαν. Δὲν ἐπρόφθασα καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶ, καὶ τὸ κεφαλάκι ἐκείνο ἀπεσύρθη ἀποτόμως καὶ διὰ μᾶς. Ἡτο στιγμαίᾳ ἡ ἐμφάνισις, ἀλλὰ ἀρκετή, ὥστε νὰ μοῦ προξενήσῃ κάποιαν ταραχήν. Δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ κεφαλάκι αὐτὸν νὰ μὴ ξαναπροβάλῃ, εἴπα μέσα μου, καὶ προσήλωσα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, γεμάτος ἀπὸ περιέργειαν καὶ προσδοκίαν.

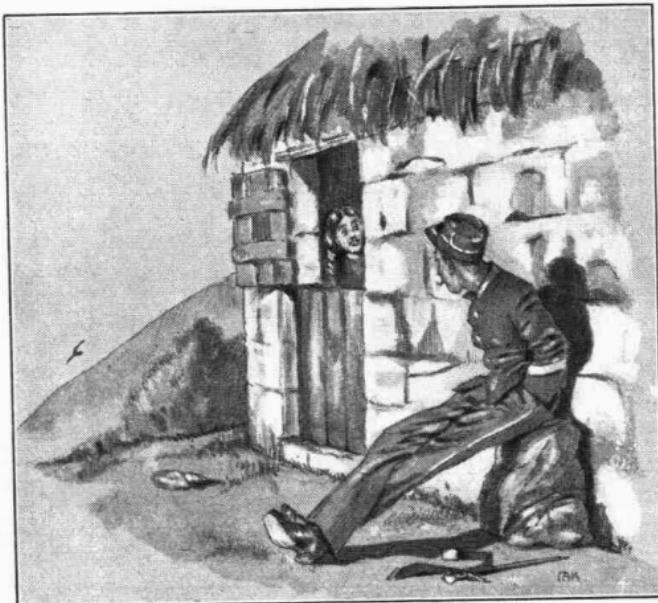
Ἡτο θαλπερά ἡ πρώτη ἐκείνη τοῦ Αὔγουστου. Μία ἀδιατάρακτος ἡρεμία ἐβασίλευε πέριξ, διακοπούμενη ἀπὸ τὸν βόμβον τῶν ἐντόμων καὶ κάποι-κάποι ἀπὸ τὸν κρότον πελέκεως κάποιου ὑλοτόμου εἰς τὴν ἀπέναντι κατάφυτον πλαγιὰν τοῦ βουνοῦ. "Ωρα καὶ τόπος, διαθέτοντες εἰς ἐρωτικάς σκέψεις. Νά, μία σκηνὴ εἰδυλλίου. Μία βοσκοπούλα ἐρωτευμένη μὲ ἔνα ἄγνωστον εἰς αὐτὴν νέον ἐρωτικὴν διαχύσεις, τρυφεροὶ ἐναγκαλισμοὶ, φιλήματα φλογιζόντα... Τὰ περαιτέρω ποιός τὰ συλλογίζεται.

Ἡ λογικὴ ἀπήτει νὰ μὴ κινηθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ νὰ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης μου σκέψεως. Ἐπέρασε

Ο τσέλιγκας τῆς στάνης

ένα τέταρτον της ὥρας ὥχληροτάτης καὶ ματαίας ἀναμονῆς. Διὰ νὰ τὴν προκαλέσω νὰ ξαναπροθάλῃ, ἐσκέφθην νὰ κάμω κάπιον θόρυβον, τάχα ὅτι ἔτοιμάζομαι νὰ φύγω καὶ ἔβαλα εὐθὺς εἰς πρᾶξιν τὴν σκέψιν μου. Δὲν εἶχα προχωρήσει τούα βήματα καὶ ἐστράφην ἀποτόμως διὰ νὰ ἴδω ἂν ἐπέτυχε τὸ τέχνασμά μου. Ἡ κορασίς εἶχε προθάλει ἀπὸ τὴν θύραν τὸ ὄρατὸν της κεφαλάκι καὶ τὸ φουσκωμένον στῆθος της, σκυμμένη σχεδὸν καὶ συγκρατουμένη μὲ τὰ δυό της τὰ χέρια ἀπὸ τὸν παραστάτην τῆς θύρας. Καθώς ἦτον οὕτω πως πρὸς τὴν

«... Ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύβης βλέπω νὰ προβάλῃ
ένα κεφαλάκι κορασίδος ...»

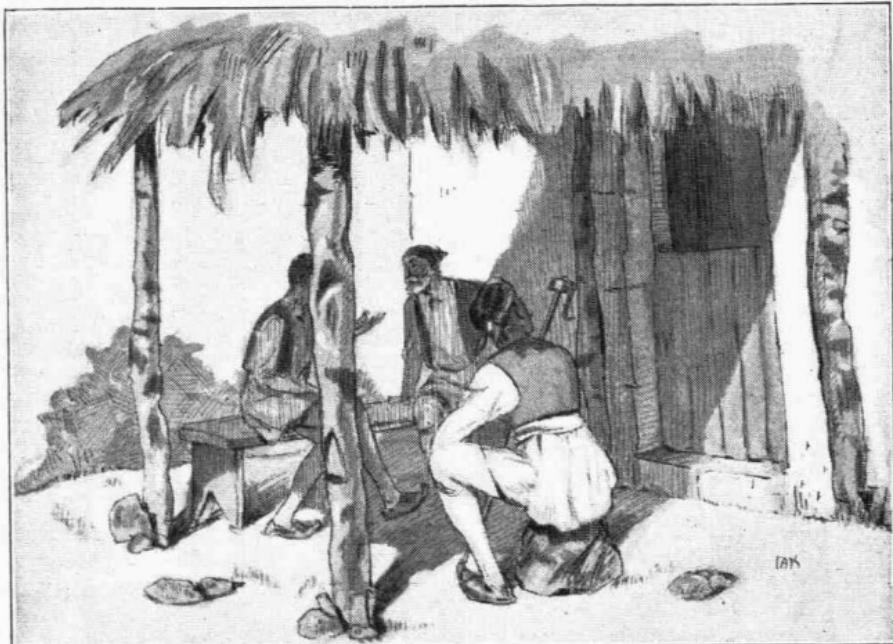
διεύθυνσίν μου ἐστραμμένη, ἔνας ὀλόξανθος χονδρὸς πλόκαμος εἶχε κρεμασθῆ ἀπὸ τὴν κεφαλήν της. Μόλις ὅμως μὲ εἶδε στρεφόμενον, ἀπεσύρθη παραχρῆμα καὶ ἔκλεισε μετά κρότου τὴν θύραν ...

* * *

Θὰ εἶναι ψεύματα ἂν εἰπῶ, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἥμην ἥσυχος. Ὁ πόθος καὶ ἡ ἀνυπομονησία νὰ τὴν ξαναϊδῶ τὴν ἐπαύριον μ' ἐκρατοῦσαν εἰς διαρκῆ ταραχῆν. Βεβαίως, θὰ ἦτο κόρη τοῦ τσέλιγκα. Τὴν ἐφανταζόμην ἔνα αἰθέριον, ἀγγελόμορφον πλάσμα τὴν βοσκοπούλαν ἀντήν, μιὰ νεράϊδαν τοῦ βουνοῦ, καὶ τέτοια πρέπει νὰ ἦτον, ἀφοῦ χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὴν ἴδω, μὲ εἶχε τόσον μαγεύσει.

Πρωτι-πρωτὶ λοιπὸν ἐπῆρα τὸν δρόμον διὰ τὴν στάνην, ὅπου ἔφθασα μὲν ἔνα φοβερὸ καρδιοκτύπι. Θὰ τὴν ἔαναιδῶ τάχα; Θὰ ἥμην εὐχαριστημένος καὶ μόνον ἀν τὴν ἔβλεπα. Τὸ νὰ κατορθώσω νά τῆς ὄμιλήσω, τὸ ἄφινα πλέον εἰς τὸν καιρόν. Κάποια εὐκαιρία πρὸς τοῦτο δὲν ἡμποροῦσε παρὰ νά παρουσιασθῇ.

Ἐνῷηκα εἰς τὴν στάνην τὸν τσέλιγκα Μῆτσον καὶ δύο ἄλλους φουστανελλοφόρους, ποὺ πρώτην φοράν τους ἔβλεπα. Ὁ ἕνας ἦτον ἡλικίας 50-55 ἑτῶν ὁ ἄλλος, νέος λεβέντης 22-23 ἑτῶν.

« . . . Ἐκάθηντο καὶ οἱ τρεῖς κάτω ἀπὸ τὸ σκεπαστὸ τῆς καλύβης . . . »

Ἄπὸ τὴν ὄμοιότητα ἐσυμπέρανα ὅτι ὁ δεύτερος ἦτο υἱὸς τοῦ πρώτου. Ἡτον ἡμέρα Κυριακὴ κ' ἐφοροῦσαν τὰ ἑορτινά των. Ἐκάθηντο καὶ οἱ τρεῖς κάτω ἀπὸ τὸ σκεπαστὸ τῆς καλύβης καὶ, ἀμα μὲ εἰδαν, ἐποσηκώθησαν καὶ μ' ἔχαιρετησαν. Ἐκάθησα μαζί των, ἔκαμα τὸ συνειθισμένον πρόγευμά μου, ἀλλὰ ὁ νοῦς μου καὶ τὸ βλέμμα μου ἦσαν ἀδιακόπως προσηλωμένα εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἀντελήφθην κάτι λαθραῖα βλέμματα τοῦ νέου πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον ποὺ ἔβλεπα κ' ἐγὼ καὶ κάποιαν ἀνησυχίαν εἰς τὴν μօρφήν του. Εἰς τὴν ὄμιλίαν τῶν δύο ποιμένων δὲν εἶχεν ἀναμιχθῆ ὁ νέος καθόλου ἐκάθητο παράμερα καὶ πρὸς τὰ ἔξω τοῦ σκεπαστοῦ οὔτως, ὥστε ἡ ὁράξις του ἐπυρπολεῖτο ἀπὸ τὸν ἥλιον. Εὑρίσκετο ὅμως ἀπέναντι καὶ πλαγίως τῆς

θύρας τῆς καλύβης καὶ εἰς στάσιν ἀναμονῆς. Εἰς κάθε κρότον βημάτων ἐντὸς τῆς καλύβης, τὸν συνελάμβανα ταρασσόμενον ζωηρῶς· ἐπροσηκώνετο μάλιστα ἀπὸ τὴν πέτραν ποῦ ἐκάθητο, ἀκουμβημένος εἰς τὴν γκλίτσαν του. Δὲν μοῦ ἔμεινεν ἀμφιβολία πλέον, ὅτι κάποιοι τὴν ἐμφάνισιν ἀνέμενε, διότι ἡ λαχτάρα ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ὥραίαν βοσκοποῦλαν.

Ἐνα πελώριον κῦμα ταραχῆς ὑσθάνθην νὰ κυλισθῇ μέσα εἰς τὰ στήθη μου τὴν στιγμὴν ἔκείνην καὶ εἶδα διαμιᾶς κατακρημνισθέντα τὸν πύργον τῶν ὀνείρων, ποῦ εἶχα οἰκοδομήσει εἰς τὴν φαντασίαν μου.

Ο νέος αὐτὸς λεβέντης, δὲν εἶναι παράδοξον νὰ εἶναι ἐπίδοξος μηνηστὴρ τῆς ὥραίας ποιμενίδος, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τῶν δύο ποιμένων εἰς τὴν στάνην τοῦ Μήτσου ἄλλον σκοπὸν δὲν ἔχει παρὰ τὴν διαπραγμάτευσιν συνοικεσίου. Ἐθεώρησα λοιπὸν ἀπαραίτητον τὴν ἀπομάκρυνσίν μου καὶ μὲ δύνην εἰς τὴν ψυχήν, ἐσηκώθην νὰ φύγω.

— Γιατί τόσο νωρίς, κὺρο δεκανέα; ἡρώτησεν ἔκπληκτος ὁ τσέλιγκας Μήτσος.

Ἐγὼ ἐπροφασίσθην ἐργασίαν, ἀπεχαιρέτησα καὶ ἐπροχώρησα νὰ φύγω. Ὁ τσέλιγκας μ' ἡκολούθησε, μὲ κατέφθασε καὶ θέσας ἐπὶ τοῦ ὕμου μου τὴν στιβαράν του παλάμην μοῦ εἶπε χαμογελῶν:

— Νάρθης αὔριον πρωΐ πούχομε γάμους! Νὰ μὴν τὸ ξεχάσῃς, τ' ἀκοῦς;

— Καὶ ποιός παντρεύεται; ἡρώτησα ξεψυχυσμένα.

— Ελα αὔριο καὶ θὰ τὸ μάθης.

* * *

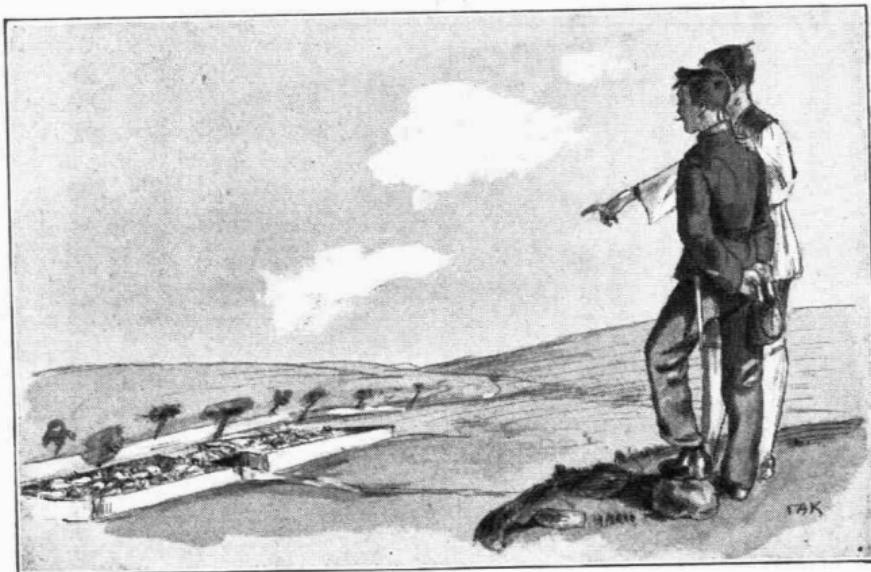
Ἐπῆρα τὸν κατήφορον συντετριψμένος. Μέχρις ἔκείνης τῆς στιγμῆς δὲν είμποροῦσα νὰ λογοδοτήσω εἰς τὸν ἔαυτόν μου διατί ἐπασχα τόσον. Πούα ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία ὅλης αὐτῆς τῆς ταραχῆς, ποῦ ἔκαμνε τὴν ψυχήν μου νὰ ὑποφέρῃ τόσον; Ἐκάθησα κάτω ἀπὸ μίαν πεύκην καὶ ἀνεπόλησα τὴν ἔξελιξιν τῶν συμβάντων καὶ εὑρισκον ὅτι ἦτο μωρία νὰ θέλω νὰ καταγγώσω εἰς τὸν ἔαυτόν μου ἔρωτα πρὸς μίαν κόρην, ποῦ καλά - καλά δὲν τὴν γνωρίζω. Εὐθὺς ἀμέσως ὅμιας μοῦ παρουσιάζετο ἔκεινο τὸ ζευγάρι τῶν λαμπερῶν καὶ φοβισμένων ματιῶν τῆς κόρης καὶ ἡσθανόμην εἰς τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς μου τὰ ὀξέα κεντήματά των.

Κάθε ἀμφιβολία μου μὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ τσέλιγκα εἶχε διασκεδασθῆ πλέον καὶ ἡμην ἔτοιμος νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν μούραν μου. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴ μεταβῶ εἰς τοὺς γάμους ἔκεινης, ἡ δοπία τόσην τρικυμίαν διήγειρεν εἰς τὴν ψυχήν μου ἐν τούτοις τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀρτου εἰς τοὺς ἄνδρας, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ καλά - καλά, εὐρέθην εἰς τὰ μισά τῆς εἰς τὴν στάνην ἀγούσης ἀτραποῦ.

Ἡσθανόμην κρότους εἰς τ' αὐτιά μου καὶ τὸ ἀπέδωσα εἰς τὸν ἀπομακρυσμένον κρότον τῶν νταουλιδῶν διὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων.

Μὲ κατάπληξιν ὅμως εἶδα, ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν στάνην, ὅτι καμμία προετοιμασία δὲν εἶχε γίνει. Ὁ Μῆτσος, μὲ τὴν καθημερινήν του φουστανέλλαν, στηρίζων τὸ πηγοῦνι εἰς τὴν μακρὰν γλύτσαν του, ἐστέκετο ἐπάνω εἰς ἕνα κοτρῶνι καὶ παρετήρει τὰ μέσα εἰς περιφραγμένον περίβολον μανδρισμένα γίδια του.

Δὲν εἶξενδρα τί νὰ ὑποθέσω μὲ τὴν κατάστασιν ποῦ ἔβλεπα τὸν

« — Μὴ βιάζεσαι, μοῦ εἶπε, τώρα θὰ ιδῆς καὶ τοὺς γάμους . . . »

κὺρο Μῆτσον, πᾶν ἄλλο ἢ ἔօρτάσιμον. Μέσα εἰς τὴν παραξάλην μου δὲν θὰ ἥκουσα ἵσως καλὰ τί μοῦ εἶπε χθές, διελογίσθην.

Τὸν ἐπλησίασα, τὸν ἐκαλημέρισα καὶ τοῦ ἔξέφρασα τὴν ἀπογίαν μου.

— Μήν γε βιάζεσαι, μοῦ εἶπε· τώρα θὰ ιδῆς καὶ τοὺς γάμους.

Σταθεῖς σιμά του, ἔβλεπε κ' ἐγὼ μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, ποῦ ἔβλεπε καὶ ὁ τσέλιγκας Μῆτσος καὶ παρετήρησα δύο διαμερίσματα μανδρωμένα. Εἰς τὸ ἕνα ἤσαν καμμιά πενηνταριά πελώριοι καὶ ἄγριοι τράγοι εἰς τὸ ἄλλο τετρακόσιαι καὶ πλέον αἴγες. Τὰ δύο αὐτὰ διαμερίσματα συνεκοινώνουν μεταξύ των διὰ θύρας σκεπαστῆς ἄνωθεν μὲ κλάδους. Παρὰ τὴν θύραν ἐστέκετο ἕνας γέρων βοσκός, ὃστις εἶχε τὰ βλέμματά του ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἐστεκόμεθα ἐγὼ μὲ τὸν τσέλιγκαν.

Είχα ἀποστρέψει πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπον ἐκ περιεργείας, μήπως θὰ ἔβλεπα ἵσως ἐρχομένην τὴν συνοδίαν τοῦ γαμβροῦ ἢ ἄλλο τι προμήνυμα γαμηλίου πομπῆς, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ τσέλιγκα ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν γέροντα βοσκόν:

— Ἀνοίξε.

Θόρυβος δαιμονιώδης ἐπηκολούθησε τὴν κραυγὴν ταύτην τοῦ τσέλιγκα, βρυχηθμοὶ σπαρακτικοὶ ἡχούσθησαν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν τράγων, οἱ δοποῖοι, μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, ἔξωρμησαν ἀκατάσχετοι πρὸς τὸ διαμέρισμα τῶν αἰγῶν...

— Πᾶμε τώρα νὰ πιοῦμε τὰ καλορροϊζικα, εἶπε, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, ὁ τσέλιγκας.

(Πειραιεύς, 1912).

ἌΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

('Απὸ τὰ «Σμυρνιώτικα»)

- Μοσο πουλᾶς τὴ ζάχαρι — Πόσο πουλᾶς τῶν δυὸς φρυδιῶν ἀπ’ τὰ γλυκά σου χειλια; — τὰ μαῦρα τὰ τοξάρια ;
- Διαβάτη, δὲν σοῦ τὴν πουλῶ — Ποιός εἰδε καὶ ποιός πούλησε κι’ ἂν δωσῆς γρόσια χίλια. δυὸς ὑστερονὰ φεγγάρια ;
- Πόσο πουλᾶς τ’ ἀστραφτερὰ — Πόσο πουλᾶς τῶν ἄσπρων σου στὰ μάτια σου διαμάντια ; λαιμῶν τ’ ἀγνὰ τὰ χιόνια ;
- Τ’ ἀστέρια ποῦ τὰ χαιρονται — Ρώτα ἔνα ἀητὸ ποῦ στοῦ βουνοῦ τὰ βλέπουν ἀπ’ ἀγνάντια. ζῆ τῆς κορφές αιώνια.
- Καὶ πόσο τὰ τριαντάφυλλα — Πόσο πουλᾶς τοῦ στήθους σου στὰ φρέσκα μάγουλά σου ; τ’ ἀφροπλασμένα κίτρα ;
- Τοῦ Κόσμου τῆς τριανταφυλ.— Ο γάμος εἰν’ ἡ ζυγαριὰ ποὺν μάσε καὶ φαντάσου. [λιές κ’ ἡ Ἐκκλησιὰ πουλήτρα.
- Καὶ τῶν μαλλιῶν σου δὲν που — Πόσο πουλᾶς τὰ κάλλη σου τὸν ἔβενο ; καὶ πόσο ; [λᾶς καὶ τῆς τιμῆς τὰ κρῖνα ;
- Τὴ Νύχτα ποιός ἀγόρασε, — Ετοῦτα εἰν’ ἀπλήρωτα γιὰ πούλημα νὰ δώσω ; κι’ ἀτίμητα εἰν’ ἐκεῖνα.

Σ μύρη, 1908.

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ